

Robert Frost
The Fear

A lantern light from deeper in the barn
Shone on a man and woman in the door
And threw their lurching shadows on a house
Near by, all dark in every glossy window.
A horse's hoof pawed once the hollow floor,
And the back of the gig they stood beside
Moved in a little. The man grasped a wheel,
The woman spoke out sharply, "Whoa, stand still!"
"I saw it just as plain as a white plate,"
She said, "as the light on the dashboard ran
Along the bushes at the roadside—a man's face.
You must have seen it too."

"I didn't see it.

Are you sure——"

"Yes, I'm sure!"

"—it was a face?"

"Joel, I'll have to look. I can't go in,
I can't, and leave a thing like that unsettled.
Doors locked and curtains drawn will make no
difference.
I always have felt strange when we came home
To the dark house after so long an absence,
And the key rattled loudly into place
Seemed to warn someone to be getting out
At one door as we entered at another.
What if I'm right, and someone all the time—
Don't hold my arm!"

"I say it's someone passing."

"You speak as if this were a travelled road.
You forget where we are. What is beyond
That he'd be going to or coming from
At such an hour of night, and on foot too.
What was he standing still for in the bushes?"

Ռոբերտ Ֆրոսթ
Վախը

Ախոռի խորքից եկող լապտերի լույսը
Դռների մեջ լուսավորեց մի փղամարդու և կնոջ
Ու նրանց երեքուն սրվերները հայտնվեցին
Կողքի փան պարիին, մթության մեջ փան
պարուհանները փայլեցին
Ձին սմբակով զարկեց սնամեջ հափալկին
Ու երկանիվ սայլակը,
որի մոտ նրանք կանգնած էին
Թեթևակի ներս գնաց:
Տղամարդը բռնեց սայլակի ակը
Կինը բղավեց. «Բռռռռ՛, հանգիստ կանգնիր»:
«Ես փեսա, պարզ ինչպես օրը ցերեկով»,
Ասաց նա: «Երբ կառանիվի թևի վրայի լույսն
Ընկավ ճանապարհի կողքի մացառուփների վրա՝
մի մարդու դեմք փեսա:
Դու ել փեսքը, չէ՞»

«Չե, ես չփեսա:

Դու համոզվա՞ծ ես...»

«Նաստար, համոզված եմ:»

«... որ դա մարդու դեմք էր»

«Ջոյլ, ես պիտի սրուզեմ: Չեմ կարող ներս գնալ,
Չեմ կարող, նման մի հարց առանց լուծելու թողնել:
Եթե անգամ դուռ ու լուսամուտ փակեմ, միևնույն է:
Տուն գալիս ես անընդհատ փարփոխնակ
զգացողություն ունեի
Մութ փուն, այդքան երկար բացակայությունից
հեկոտ,
Բանալին էլ այնպես ճռաց փականի մեջ
Կարծես ուզում էր մեկին զգուշացնել,
որ փախչի մյուս դռնից
Երբ մենք ներս էինք մտնում այս դռնով:
Բա որ իսկապես այդպես լինի՞, բա որ ինչ-որ մեկն
ամբողջ ժամանակ...
Թեև թող:»

«Չե, դա երևի անցողիկ էր:»

«Այնպես ես խոսում, կարծես բանուկ մայրուղի լինի,
Մոռանում ես որպեղ ենք ապրում:
Ու՛ր պիտի գնա, կամ որպեղից պիտի գա
Գիշերվա այս ժամին, այն էլ ուրբով:
Ու ինչի՞ համար պիտի լուռ կանգնի
մացառների մեջ:»